

pidand kannatama ja omma au sisse winnema?—
Ta kulas waike tähhele pannemisega selle sure õppe-
taja kõnnet, kuidas Ta Moosese ja kõigest pühha
kirjast ärrafelletas ja nende mõistuse lahtiteggi.

Ta panni Tedda tähhele, kui Ta õnnistades leiba
murdis, näggi jüngrite immetellemist kui nemmad
Tedda ärratundsid, ja Issand nende eest ärrakaddus.
Siis ütles ta Rahel: „eks minno südda mo sees ei
põllenud, kui Ta te peal minnoga kõnneles ja mulle
kirja ärrafelletas?“

Sedda wiisi läks Rahel otsego Jakobi taewa rede-
lit möda mõnesugguses tundmises ja usko läbbi-
latsumises sam sammult eddasi, kunni se Trööstia
tulli, kunni ta Temma wägge isjunese sees moistma
ning tundma õppis; eks Temma se olnud, kes kõik se
aja siitsadik ta süddame kallal olli tööd teinud?
Nüüd olli ta ärrawõidetud, ja wõis, nenda kui jün-
grid võlida: „minno Issand ja minno Summal!“

Selle tunnistusega ärtas siis ta ta süddames
omma wõlla ning patto tundmine ja libbe iggatse-
mine armo järrele mis temmal tännini weel tund-
mata olli. Agga ta sai ta linnitust lotuses selle peale,
kes meie pattude pärrast hawatud ja meie ülleastmiste
pärrast ärrarõhhutud sanud, et meil rahho pididi ol-
lema, kelle muhkude läbbi meile on terwis tulnud.

Õnsad on need kurwad hinged, sest nemmad pea-
wad sama rõmustud, ütleb Jeesus. Suggu olli ta
Raheliga nõnda. Summala rahho mis ülle kõik
mõistuse läib, hoidis Temma süddant ja meled Kris-

tuse Jeesuse sees. Mitte kauem kartuse ning kahtle-
mise läbbi pinatud, andis ta ennast hopis Issanda
kätte palwega, et Ta tedda wöttaks kõige kõe sisse
juhutada. Abrami Summal olli temma Summal,
agga Rahel tundis Tedda nüüd ta ühtlasi, meie
Issanda Jeesuse Kristuse Issa, ja ta omma Issa
ollewad, ja jäi rõõmsaks. Oiguse päike olli ta hinge
sees tõusnud ning õnnistus temma tibade al. Walgus
olli temma hinges hakkand paistma, tännini olli ta
surma warjo al istunud. Sepärrast öiskas ta rõ-
mustades ja olli siiski kurb ommas süddames.

„Nemmad kõik peawad mind tundma ni-
hästi nende piisofesed kui nende sured üt-
leb Jehowa sest, ma tahhan nende ülle koh-
hut andeks anda ja ei tahha nende patto
peale mitte ennam mõelda.“

Woitlemine wibis eddasi: Agga Lewil polnud
ennam woitlemise kindlust egga julgust. Ta olli küll
omma poolt kange sõa riistadega ehhitud mees, agga
temmast palju kangem olli temma wastane. Ta
wastopannemine jäi nõdremaks ja nõdremaks.

Ennam kui üksford panni Lewi Piibli kõrwale,
selle nõuga, tedda mitte ennam lahtilüüa. Ommeti
ni pea kui waitne õ liggi tulli, ja kõik temma ümber
waggusse jäid, tulli ta kappi ust lahtiteggema. Sag-
gedast pöras ta ennast teisale wärrisewa uledega,
sest ta olli wihhane isseenese ülle, et ta ennast jälle
seks olli lasnud ahwatada, agga nisamma tihti pöras
ta jälle taggasi lotuse ja himmoga, et furd kindlat